

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Š. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č.j. KUJI 42692/2014, sp.zn. ODSH 587/2014 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 25. 8. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 42692/2014, sp. zn. ODSH 587/2014 Pe, ze dne 23. 6. 2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Magistrátu města Jihlavy, č. j. MMJ/OD/24728/2013-14, JID: 82049/2014/MMJ, ze dne 7. 5. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za současného využití ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 16. 10. 2013 v době okolo 10:00

hodin nezajistil, aby při užití vozidla registrační značky X na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.

V jednotlivých žalobních námitkách žalobce uvedl následující. Nejprve brojil proti nezákonnosti vedeného řízení, neboť dle § 125f odst. 4 a § 125h odst. 5 silničního zákona je správní orgán povinen provést šetření ve věci přestupku dříve, než zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, avšak správní orgán se v projednávané věci nepokusil provést žádný úkon, který by směřoval k potrestání skutečného pachatele skutku, ačkoliv žalobce sdělil správnímu orgánu jméno osoby, která vozidlo zaparkovala.

V druhé žalobní námitce brojil žalobce proti překvapivosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť předpokládal, že bude ve věci předvolán k ústnímu jednání. Dle názoru žalobce měl s ohledem na širší aplikaci trestních předpisů právo na nařízení ústního jednání, na osobní přítomnost (příp. jeho zástupce) při provádění dokazování, měl právo vyjadřovat se k jednotlivým důkazním prostředkům. Ostatně, každý má právo, aby jeho věc byla projednána (čl. 38 Listiny základních lidských práv a svobod). Pokud správní orgán, namísto nařízení ústního jednání, vydal rozhodnutí, hodnotí žalobce toto rozhodnutí jako překvapivé, což představuje zásadní procesní vadu řízení.

V této souvislosti namítl, že ve „vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“, ze dne 30. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/24728/2013-13, nebyl poučen o tom, že po marném uplynutí lhůty stanovené k seznámení se s podklady pro rozhodnutí bude vydáno rozhodnutí, příp. že je možné vydat rozhodnutí i v případě pasivity žalobce a jeho nedostavení se ke správnímu orgánu za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Následně žalobce namítl absenci poučení o tom, že smí namítat podjatost úřední osoby. Pokud by žalobce poučen byl, podjatost oprávněné úřední osoby by namítal. Dále nebyl poučen o tom, že smí navrhopvat důkazy na svou obhajobu a že smí vyslýchat a dát vyslýchat svědky, nevěděl, a nebyl poučen o tom, že má právo nahlížet do spisu, a to po celou dobu řízení. Namítl, že v důsledku absence uvedených poučení nemohl plně realizovat svá práva v průběhu řízení.

Podle žalobce se správní orgány nijak nevěnovaly zjištění skutkového stavu. Žalobce byl sice uznán vinným ze spáchání správního deliktu, z rozhodnutí však není zřejmé, k jakému porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, nebo povinnosti řidiče, mělo dojít. V odůvodnění rozhodnutí není uveden žádný důkaz, ze kterého by správní orgán při svém rozhodování vycházel. Podle žalobce není přezkoumatelná ani výroková část rozhodnutí, neboť zde je toliko uvedeno, v čem spočívalo porušení povinnosti řidiče, případně jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo řidičem vozidla porušeno, ani zde není uvedena právní kvalifikace přestupku, jehož znaky jednání vykazovalo, ač pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu musí jednání vykazovat znaky přestupku dle silničního zákona [ust. § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona].

Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že správní orgán prvního stupně se pokusil údajného řidiče – pana P. K., předvolat k podání vysvětlení, ale zásilka se vrátila jako nedoručitelná, emailovou adresu P. K. nesdělil, proto bylo postupováno v souladu se

správním řádem. Jelikož nemohl správní orgán prvního stupně zahájit řízení proti určité osobě, věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Dále uvedl, že ústní jednání nebylo nutné nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu a rozhodnutí bylo vydáno na základě listinných důkazů. Při vydání rozhodnutí byly dle žalovaného splněny všechny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla a podklady pro vydání rozhodnutí jsou dostatečné. K absenci jednotlivých poučení odkázal žalovaný na to, že žalobce byl v řízení zastoupen společností, která se dlouhodobě zabývá zastupováním řidičů. Žalovaný závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

V první žalobní námitce brojil žalobce proti postupu správního orgánu prvního stupně při zjišťování pachatele přestupku, za kterého označil pana P. K. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně řádně zjistil totožnost pana P. K., vč. jeho doručovací adresy. Na doručovací adresu (na Kanárských ostrovech) zaslal předvolání k podání vysvětlení, avšak na uvedené adrese byla žalobcem označená osoba neznámá. Obsahem správního spisu má soud za zcela vyvrácené tvrzení žalobce, že správní orgán nepředvolal označeného řidiče k podání vysvětlení.

Námitku, že mělo být panu P. K. prioritně doručováno na email, který oznámil dopisem ze dne 19. 11. 2013 Magistrátu města Jihlavy s žádostí o doručování všech písemností vypravovaných tímto úřadem, soud shledal nedůvodnou, neboť žalobce nijak neprokázal existenci uvedeného dopisu, ani jeho obsah. Soud plně akceptuje, že podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; **taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.** Případné vady doručení mohou sice být vadami řízení, nicméně stejně jako v ostatních případech vytýkaných vad je na žalobci, aby unesl jednak břemeno tvrzení a jednak břemeno důkazní. Z obsahu žaloby je zjevné, že žalobce (nebo jeho právní zástupce) měli povědomost o uvedené listině, avšak ji ani nenavrhli jako důkaz, natož aby ji přiložili k žalobě samotné. Nelze proto posoudit, zda se přípis pana K. vztahoval generálně na všechna řízení vedená Magistrátem města Jihlavy (§ 19 odst. 3 věta za středníkem správního řádu) nebo byl rozsah podání pana K. limitován, případně zda takové podání vůbec existuje. Ze správního spisu nevyplývá, že by v souzené věci pan K. osobně cokoliv správnímu orgánu prvního stupně sdělil.

Zároveň soud je v případě označení pana K. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi, které činnost společnosti Fleet Control s.r.o., pana P. K. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů provázejí pravidelně.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že pan K. vystupoval jako tzv. „oznámený řidič“ (tedy osoba, kterou provozovatel vozidla označil za pachatele přestupku) i v jiných řízeních před Magistrátem města Jihlavy již před spácháním projednávaného správního deliktu (viz právě pasáž žaloby o doručování na elektronickou adresu). V této souvislosti odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, který k obdobným obstrukčním praktikám spojeným s označováním údajných řidičů – pachatelů přestupku („oznámenými řidiči“) uvedl, že „[p]okud by uvedené jednání pana V., že se dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, s nímž byl spáchán skutek mající znaky přestupku, nicméně následně tuto skutečnost v přestupkovém řízení popírá, bylo opakované, měl by z něj správní orgán vyvodit určité procesní důsledky. Pro další případy v budoucnu by zmíněné oznámení o spáchání přestupku zpravidla již nemohlo být bráno vážně a nepředstavovalo by pravdivě míněné prohlášení a tím pádem ani relevantní indicie obsažené v podkladech pro zahájení řízení o přestupku, z nichž by byla zřejmá totožnost řidiče vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V případě, že by správní orgán mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že pan V. účelově a opakovaně označuje svoji osobu jako řidiče s cílem zahájit přestupkové řízení, jež nemůže skončit jinak než zastavením (především z důvodů, že skutek nelze obviněnému pro nedostatek důkazů prokázat), nemohl by se oprávněně domnívat, že řidičem byl v dané věci skutečně pan V. (bod [36]). Určení hranice, od kdy správní orgán mohl na účelovost a šikanóznost jednání pana V. usuzovat, však je neostrá. Posouzení věci bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu.“ Jakkoliv se pan K. dobrovolně ke spáchání přestupku nepřihlásil, jde o obdobnou situaci, spojenou s cílenou procesní strategií. Zdejší soud se plně ztotožnil s postupem správního orgánu prvního stupně, který se pokusil kontaktovat údajného pachatele přestupku (k doručování panu K. na Kanárské ostrovy srov. jeho vlastní vyjádření pro média: „Hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení,“ řekl [P.] K. Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt) a poté, co se mu nepodařilo předvolání doručit na jeho oficiální doručovací adresu, odložil věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Soud s ohledem na uvedené nepovažuje za pochybení správního orgánu prvního stupně, pokud se správní orgán nepokusil předvolat žalobce jako provozovatele vozidla za účelem zjištění, zda může označit či předložit důkazy na podporu svého tvrzení, že vozidlo zaparkoval právě jím oznámený řidič, P. K., případně nevedl řízení v nepřítomnosti obviněného atd. S činností pana K. byly v předmětné době spojené cílené procesní obstrukce, které plně odůvodňovaly spolehlivý závěr o tom, že označení jeho osoby jako řidiče je čistě účelové a šikanózní s cílem zahájit přestupkové řízení, jež nemůže skončit jinak než zastavením, a s cílem vyhnout se řízení o odpovědnosti za správní delikt provozovatele motorového vozidla, což je aktivita plně odpovídající cílům, které pan K. opakovaně nabízí prostřednictvím veřejně dostupných zdrojů (viz např. www.nechcipokutu.cz, provozováno Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, s předsedou představenstva P. K., dat. nar. X). Soud nad rámec uvedeného odkazuje i na zjištění Nejvyššího správního soudu uvedená v **rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46**, která potvrzují, že v případě označování pana K. za pachatele přestupku se jedná o ucelenou procesní strategii uplatňovanou napříč ČR s cílem vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek, či správní delikt. Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že „k výzvě magistrátu stěžovatelka označila za řidiče vozidla v době spáchání přestupku P. K. V řízení o přestupku magistrát ustanovil P. K. opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, protože se mu prokazatelně nedařilo

doručovat (k problémům s doručováním této konkrétní osobě se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015 – 46). Protože se spáchání přestupku P. K. nepodařilo prokázat, magistrát řízení zastavil rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, čj. OSA/P-2033/13-D/25. Krajský soud poukázal na spojení P. K. se subjekty nabízejícími „pojištění proti pokutám“, na jeho časté obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích a na skutečnost, že i další provozovatelé jej označili za řidiče jejich vozidel, s nimiž byly v průběhu měsíce dubna a května 2013 spáchány přestupky na území města Pardubic. Kasační soud souhlasil s krajským soudem, že označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovouto osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku; podmínka podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu tedy byla naplněna.“

V druhé žalobní námitce brojil žalobce proti překvapivosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že předpokládal, že bude ve věci předvolán k ústnímu jednání. Pokud správní orgán, namísto nařízení ústního jednání, vydal rozhodnutí, hodnotí žalobce toto rozhodnutí jako překvapivé, což podle něj představuje zásadní procesní vadu řízení.

Ani druhou námitku neshledal soud jako důvodnou. Nejvyšší správní soud se **v již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, zabýval obsahově zcela shodnou námitkou a konstatoval k ní následující.** „Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílů mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. “

Ve zdejším soudem posuzované věci delikt spočíval v zaparkování vozidla na parkovišti s povinností označit vozidlo parkovacím kotoučem bez parkovacího kotouče. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že zaparkované vozidlo nemělo za čelním sklem viditelně umístěný parkovací kotouč. Magistrát vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 12. 11. 2013, č. j. MMJ/OD/24728/2013-2, na kterou žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, vydal ve věci příkaz a následně po podání odporu vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (spolu se stanovením lhůty) s tím, že se jedná o možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (přípis ze dne 30. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/24728/2013-13). Žalobce na výzvu nereagoval.

Podle názoru zdejšího soudu jsou listinné důkazy, a to fotografie a výzva Městské policie Jihlava, zcela jasné a plně prokazují skutkový stav zjištěný Městskou policií Jihlava. Za této situace nebylo třeba provádět další dokazování, zejména v situaci, kdy žalobce ani v řízení před správními orgány (a konečně ani následně před soudem) žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrl. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Jestliže v této souvislosti žalobce namítl, že ve „vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“, č. j. MMJ/OD/24728/2013-13, ze dne 30. 4. 2014 nebyl poučen o tom, že po marném uplynutí lhůty stanovené k seznámení se s podklady pro rozhodnutí bude vydáno rozhodnutí, příp. že je možné vydat rozhodnutí i v případě pasivity žalobce a jeho nedostavení se ke správnímu orgánu za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tak je tato jeho námitka zcela účelová. V průběhu řízení byl žalobce zastupován společností, která se na zastupování v obdobných věcech výslovně specializuje, a jako takové jí bez pochyby je znám obsah procesního předpisu, stejně jako procesní postup pro případ, kdy správní orgán ukončí sběr důkazů. Jako profesionál, specializující se na právní zastupování ve správních a přestupkových řízeních, mohl zástupce žalobce předvídat procesní postup správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí proto pro něj, a stejně tak pro jeho klienta, nemohlo být překvapivé. Nadto, i kdyby rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé, stále měl možnost docílit nápravy v odvolacím řízení, kdy mohl proti postupu správního orgánu prvního stupně konkrétně brojit, avšak odvolacímu orgánu nepředložil žádné důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav ani netvrdil procesní pochybení.

Ani absenci poučení o procesních právech neshledal soud jako důvod pro nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že žalobou je napadeno rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Z obsahu odvolání nevyplývá, že by žalobce brojil proti absenci jakýchkoliv poučení ani dopad absence těchto poučení do jeho práv. Jak již soud uvedl, žalobce byl zastoupen specializovanou společností, která si je jistě vědoma přesného rozsahu práv účastníka správního řízení (což konečně prezentuje i důslednou snahu o využívání jakýchkoliv detailů procesních předpisů pro procesní obstrukce), soud proto uvedenou námitku považuje za naprosto účelovou. V případě podjatosti mohl její důvody uplatnit jako důvod pro odvolání, avšak v této souvislosti nic neuvedl. Právo navrhopat důkazy nemohlo být dotčeno, neboť ve „Vyrozumění“ byl žalobce jasně poučen, že má právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Namítané dotčení svých procesních práv žalobce nikterak blíže nekonkretizuje a nezasazuje do konkrétního rámce negativního dopadu do jeho hmotných práv. Nespecifikuje, jaké důkazy mu nebylo umožněno v důsledku uvedených absencí poučení realizovat, ani že by měl snad někdy snahu on nebo jeho právní zástupce nahlížet do spisu. Procesní pochybení správního orgánu prvního stupně nijak konkrétně nevytkl ani v odvolání a ani v žalobě nespecifikoval dopad procesních pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěrem žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Soud již výše uvedl, že zjištění skutkového stavu považuje za dostatečné. Žalobce sice v žalobě tvrdí neprůkaznost listinných důkazů, avšak s tím se soud neztotožnil. Soud nemá žádný důvod zpochybňovat záznam Městské policie Jihlava vycházející z místní znalosti o tom, že motorové vozidlo

BMW bylo zaparkováno na parkovišti, kde je k parkování vyžadován parkovací kotouč. Žalobce nijak tento závěr nezpochybnil a ani netvrdil, že by parkoval na parkovišti, kde parkovací kotouč vyžadován nebyl. Naopak z fotografií je zřejmé, že za čelním sklem vozidla parkovací kotouč nebyl vůbec, a proto je zcela irrelevantní polemika žalobce o tom, zda zde parkoval méně nebo více než hodinu.

Zároveň soud neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ani výhrady žalobce k výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud považuje námitky žalobce o nedostatečné specifikaci jednání, které bylo podkladem pro následný správní delikt provozovatele vozidla za čistě formalistické a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí za situace dostatečně zjištěného skutkového stavu považuje soud za přepjatý formalismus, když výsledkem navazujícího řízení by bylo pouze doplnění výrokové části rozhodnutí o bližší specifikaci jednání popsání v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nic neměnicí na podstatě jednání a deliktu žalobce.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. února 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu